

PERSBERICHT

Programmafinanciering van niet-gouvernementele ontwikkelingsorganisaties: niet alle aanbevelingen van de parlementaire Bijzondere Commissie zijn opgevolgd

De financiering van ngo-programma's in het kader van de indirecte bilaterale samenwerking voldoet nog steeds niet volledig aan de parlementaire aanbevelingen die indertijd ten aanzien van het vroegere Algemeen Bestuur van Ontwikkelingssamenwerking (ABOS, nu DGOS) werden geformuleerd. In een recente audit concludeert het Rekenhof dat duidelijkere beleidsdoelstellingen moeten worden geformuleerd en dat de kwaliteit van de regelgeving en de controles van de administratie beter kunnen.

In 1997 formuleerde de Parlementaire Commissie belast met de opvolging van de problemen van het ABOS een aantal aanbevelingen die onder meer betrekking hadden op de indirecte bilaterale ontwikkelingssamenwerking via ngo 's. Er werd eveneens een nieuw reglementair kader gecreëerd voor deze vorm van samenwerking en de budgettaire middelen namen toe van 42.141.000 euro in 1998 tot 95.000.000 euro in 2005.

Sinds 1 januari 1998 moeten de ngo's een vijfjarenprogramma voorleggen ter verantwoording van de subsidies. Na afloop van deze eerste periode (1998-2002), heeft het Rekenhof onderzocht in welke mate de nieuwe financieringswijze tegemoet komt aan de aanbevelingen van de parlementaire commissie. Uit het onderzoek blijkt dat, ondanks de al geleverde inspanningen, deze nog niet optimaal zijn gerealiseerd.

Duidelijke doelstellingen voor de indirecte bilaterale ontwikkelingssamenwerking ontbreken. Daardoor wordt elke evaluatie bemoeilijk, kan het beleid onvoldoende worden bijgestuurd en is het niet duidelijk in welke mate de gesubsidieerde programma 's kaderen in het overheidsbeleid.

De regelgeving is op kwalitatief vlak onvoldoende doordacht en uitgewerkt. De rechtszekerheid en –gelijkheid zijn dus niet verzekerd.

De ngo's volgen de formele verantwoordingsmodaliteiten van de toegekende subsidies vrij goed op. Ze gebruiken deze echter niet altijd op de meest spaarzame manier. Het Rekenhof formuleerde dan ook verschillende suggesties. De administratie beloofde daarmee rekening te houden tijdens de geplande aanpassing van de regelgeving en de controlemechanismen. Ook de minister was zich bewust van de lacunes in de regelgeving en stelde een hervorming tegen 2007 in het vooruitzicht.

Tot slot biedt de interne controle, zowel organisatorisch als procedureel, onvoldoende garanties voor een rechtmatige aanwending en verantwoording van de subsidie. Na de afronding van het onderzoek in 2004 nam de administratie al heel wat initiatieven om de interne controle te verbeteren. Het is echter nog te vroeg om te oordelen of deze initiatieven volstaan om de gebreken weg te werken.

Informatie voor de pers

Het Rekenhof controleert de openbare financiën van de federale Staat, de gemeenschappen, de gewesten en de provincies. Het draagt bij tot de verbetering van het overheidsbeheer door nuttige en betrouwbare informatie die voortvloeit uit een tegensprekelijk onderzoek toe te zenden aan de parlementaire vergaderingen, aan de bewindslui en aan de gecontroleerde diensten. Als collaterale instelling van het parlement werkt het Rekenhof onafhankelijk ten opzichte van de overheden die het controleert.

Het auditverslag "Programmafinanciering van niet-gouvernementele ontwikkelingsorganisaties" is aan het federale parlement bezorgd. Het integrale verslag (54 blz.), de samenvatting (2 blz.) en dit persbericht zijn ter beschikking op de homepagina van het Rekenhof: www.rekenhof.be.

Contactpersoon:

Line Emmerechts

Federale Cel Publicaties

Telnr.: 02 551 88 80 (of 02 551 89 90)